

rammen om det hele. Og det kommer jo, synes jeg, lidt an på, hvordan man ser det.

Man kan jo forstå grundloven som de love og den praksis, som er opbygget oven på grundloven, oven på selve teksten. Og det er klart, at dér er det selvfølgelig en politisk vurdering, om det er godt, om det er tilstrækkeligt, om det er en fin ramme. Det er en politisk vurdering, og dér kan vi alle sammen have vores forskellige opfattelser.

Men den anden måde, man kan vurdere udtalesen »en god grundlov« på, er jo ved at kigge på selve grundlovsteksten. Og dér mener vi altså, hvis man skal være fair, at dér er der mindre tvivl, og dér er det ikke så politisk.

Dér handler det om, at den tekst faktisk ikke er særlig klar; at befolkningen er helt væk, hvis der er nogen, der læser den. Altså, bare det faktum, at der blandt de første 14 paragraffer er 12 paragraffer, som handler om kongen: kongen må, kongen skal, kongen kan, kongen giver, kongen tager.

Realiteten er jo, at grundloven er komplet uforståelig ud fra en læsning af den, som den ligger. Og vi lever jo på, at folk ikke læser den, men at de tror på de fortolkninger, som de har fået fortalt.

Og det kan måske være meget godt, måske er det ikke så godt. Vi synes nok ikke, at det er så godt. Vi synes, det er vigtigt, at folk kender grundloven. Vi synes, det er vigtigt, at folk præcis ved, hvilke rettigheder, hvilke pligter der er grundlæggende og derfor er stadfæstet i en grundlov, og som en tilfældig regering ikke kan ændre. For når vi snakker om overholdelse af grundloven, kan vi jo konstatere med historien som udgangspunkt, at det i sidste ende afhænger af magt.

Hvis vi tager påskekrisen i 1920, hvor kongen fiklede lidt vel rigeligt med grundloven, hvad var det så, der forhindrede, at det blev en succes? Ja, det var en trussel om en generalstrejke fra de samvirkende fagforbunds side, som fik kongen på bedre tanker. Det var et spørgsmål om magt. Og da vi i 1942 så det grundlovsstridige forbud mod kommunisterne vedtaget i det her Folketing, hvor politikerne ikke var noget værn mod det grundlovsbrud, ja, dér kan vi konstatere, at der var magten ikke til stede til at forhindre, at grundlovsbruddet blev ført igennem.

Derfor er det vigtigt, at befolkningen kender grundloven, ikke bare kender fortolkningerne

af den, men ved præcis, hvad der ligger i den, og hvad der ikke ligger i den.

Når vi så vil gå ind i denne her debat om ændring af grundloven, er det selvfølgelig, fordi vi vil vinde opbakning til nogle bestemte synspunkter, som vi har. Det er ikke nødvendigvis synspunkter, som befolkningen har i dag, men det er synspunkter, som vi ønsker at vinde demokratisk opbakning til. Og det handler om udbygning af demokratiet på forskellige måder, det handler om adskillelse af stat og kirke, det handler om indførelse af republikken, det handler om styrkelse af sociale rettigheder osv. osv. Oplagt ting, som der ikke i dag nødvendigvis er en opbakning i befolkningen til, men oplagt også emner, som vi vil deltage i diskussionen af for at vinde opbakning.

Det er med det udgangspunkt, at vi hilser den diskussion, der kommer, velkommen. Det er med det udgangspunkt, vi kan støtte den køreplan, som statsministeren har fremlagt.

Kim Behnke (FP):

For to år siden havde Folketinget i februar måned, altså februar 1997, dels en debat om SF's forslag om en grundlovskommission og dels en forespørgselsdebat rejst af Fremskridtspartiet.

Anledningen til, at vi på det tidspunkt rejste forespørgselsdebatten, var, at daværende og nuværende udenrigsminister, hr. Niels Helveg Petersen, havde haft de såkaldte grundlovsseminarer på Hindsgavl. Fremskridtspartiet havde deltaget i grundlovsseminarerne, og vi fandt, at den diskussion, der udspandt sig, både var interessant og vigtig. Men fra at tingene foregår som et radikalt seminar på Fyn, og til at tingene bliver realiteter, kan der jo godt være et stykke vej. Derfor fandt vi, at det var vigtigt at få debatten flyttet ind i Folketingssalen, for skal vi have ændring af vores grundlov, så kræver det, at der nedsættes en forfatningskommission eller en grundlovskommission.

Det, der er sket siden, har faktisk bekræftet Fremskridtspartiet i, at tiden måske er ved at være moden, selv om konklusionen i februar 1997 var, at tiden ikke var moden til det.

Vi synes, at vi i de forgangne to år har oplevet, at der på flere områder har vist sig et behov for, at vi får vores grundlov moderniseret:

Vi har fået sagen om de 115, eller er det efterhånden flere love, hvor myndighederne har ret til at gå ind på privat ejendom uden retskendelse. Vi har sagen om sommerhusene, hvor grundlovens bestemmelser om ejendomsretten